

„Prosim vás, kdo je poslední?“

„Asi já, ale za mnou je ještě nějaká pani v modrém plášti.“

„Takže já jsem za ní, jo?“

„Jo. Vona hnedka přijde. Stoupněte si zatím za mě.“

„A vy tu budete?“

„Jo, budu.“

„Chtěl jsem si ještě na chvilku vodskočit, vopravdu jenom na chvilku...“

„Jen na ni počkejte. Někdo přijde a co já mu pak řeknu? Jen počkejte. Říkala, že tu hnedka bude...“

„Dobře. Tak já teda počkám. Čekáte tu už dlouho?“

„Moc dlouho né...“

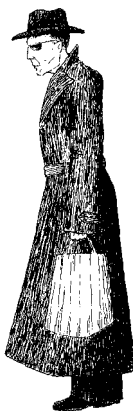
„A nevíte, po kolika prodávaj?“

„Kdo se v tom má vyznat... Vlastně jsem se ještě ani neptal. Nevíte náhodou, po kolika prodávaj?“

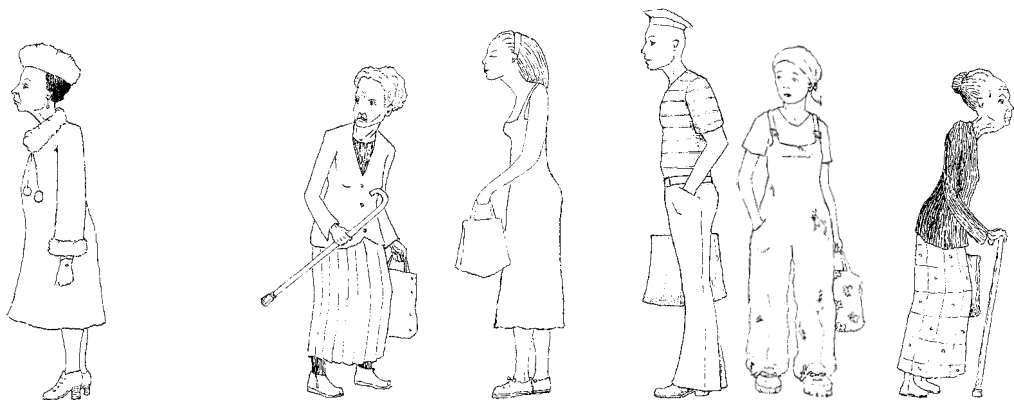
„Nevim, po kolika dneska, ale slyšela jsem, že včera prodávali po dvou kusech.“

„Po dvou?“

„Jo. Nejdřív prej po čtyrech a potom po dvou.“

„Tak málo?! To tu nemá cenu ani stát...“
„Tak si zaberte dvě místa. Lidi z venkova stojej dokonce i na třech.“
„Na třech?“
„Přesně tak.“
„To je ale na celý den!“
„Ale jděte. Tady to jde celkem rychle.“
„Nějak se mi tomu nechce věřit. Dyt' jsme se ještě ani nehli z místa...“
„To se tam asi vrátili ty, co si vodskočili. Takovejch je fůra.“
„Vodskočej si a potom se hrnou...“
„To nic, teď to pude rychle...“
„Nevíte náhodou, po kolika prodávaj?“
„Prej po třech.“
„To ještě celkem jde! Vedle Savelovskýho nádraží prodávaj jenom po jednom.“
„Tam nemá ani smysl prodávat víc, stejně to všechno rozeberou lidi z venkova...“
„A co včera, byla tady taky taková fronta?“
„Skoro takováhle.“
„A vy jste tu včera stála?“
„Jo, stála.“
„A dlouho?“
„Moc dlouho ne...“
„A nebyly moc pomačkaný?“
„Ze začátku to celkem šlo, ale ke konci už byly všelijaký.“

„Dneska si určitě ty lepší taky rozeberou a na nás zbydou zas jenom ty špatný.“

„Všechny jsou stejný. Já je viděl.“

„Vopravdu?“

„Jo. Špatný dávaj stranou.“

„To určitě, dávaj stranou! Jen počkejte, však uvidíte!“

„Musej je dávat stranou a vodepisovat.“

„Ale co vás nemá! Prej musej! Dyt jim to jde do kapsy, to snad nemyslíte vážně...“

„No uvidíme, nemusíme se hnedka hádat, že jo...“

„Támhle je ta pani. Vy jste za ní.“

„Ta vysoká?“

„Jo.“

„Já jsem teda za váma, jo?“

„Asi jo. Já jsem za tímhle pánem.“

„To teda znamená, že já jsem za váma.“

„Dobře, vy jste teda za mnou. Teď už si můžu vodskočit?“

„Samozřejmě.“

„Jenom na chvilku, musim si skočit pro prádlo... je to hned vedle...“

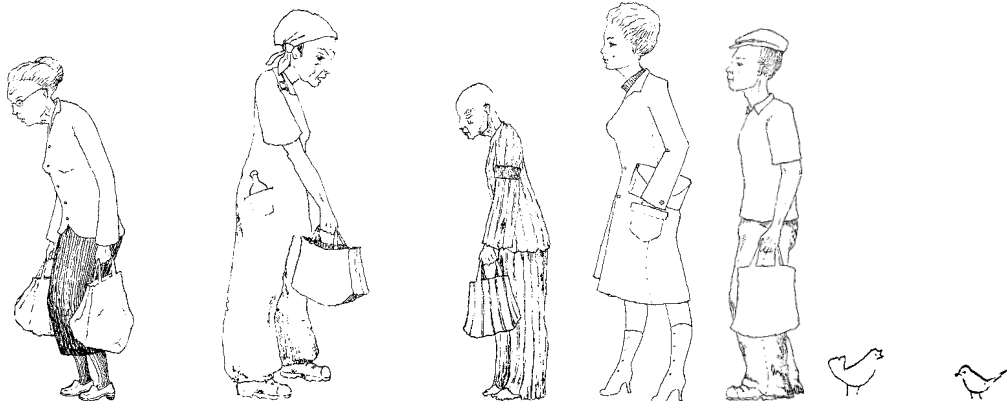
„Nevíte náhodou, jestli maj dneska do šesti?“

„Myslím, že jo...“

„Tak já si tam teda skočim pozděje.“

„Nevíte, jestli vedle náhodou nepřivezli zelí?“

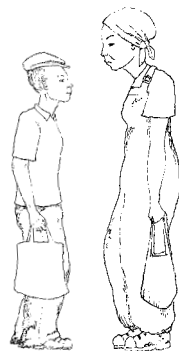
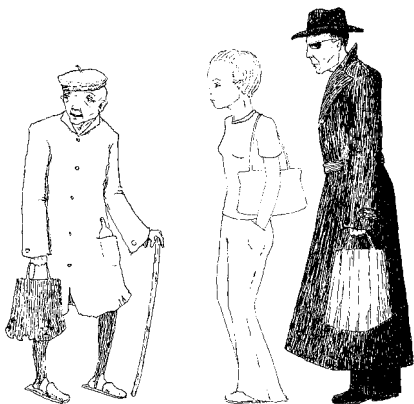
„Ne. Tam je fronta na pomeranče. Zelí není.“

„Stejnak za nic nestojí, nemá ani cenu ho kupovat.“
 „Na Leninský třídě prodávali mladý, takový hezký.“
 „Ale jděte! Dyť to nemělo žádnou hlávku.“
 „Mladý zelí je náhodou zdravý.“
 „Támhle předbíhají, to je ale drzost! Hej pane, proč je pouštíte? To tady máme stát celý den nebo co?! Předbíhají, dyť voni předbíhají!“
 „Voni tam stáli, jenom si na chvilku vodskočili...“
 „Ale pendrek tam stáli!“
 „My jsme tu stáli, co na nás křičíte!“
 „Houby s voctem, nestáli! Já tu jsem vod rána!“
 „Stáli tam, já je viděla...“
 „Jo, stoupnou si do fronty a pak se na půl dne zdechnou.“
 „A podle mýho tam nestáli. Já je neviděl.“
 „Ale stáli tam.“
 „Stáli, vopravdu tam stáli...“
 „Ale stáli tam, uklidněte se!“
 „Vy se uklidněte!“
 „Dobře, nebudem se hádat kvůli blbostem. Stáli tam, pak si vodskočili. Dyť vo nic nejde...“
 „Cože jí to jde tak pomalu... Vidíte ji?“
 „Špatně.“
 „Tý zrzavý to jde pomalu. Včera byla taky jako zpomalenej film.“
 „Copak je tam sama?“
 „Jsou tam dvě.“

„Já je nevidím...“
„Stoupněte si sem, voduť jsou vidět.“
„No jo. Jsou dvě. Tamta je ale rychlejší.“
„Tý brunetě to jde rychleje.“
„Vobě se snažej, jenom lidí je prostě hodně.“
„Lidí je vždycky hodně.“
„A támhleť se v tom ještě přehrabujou a vybíraj si.“
„Tak... vůbec jsme se nehnuli...“
„To nie, teď to půjde rychle.“
„Kdyby dávali aspoň po třech.“
„Budou.“
„Jen abysme to stihli...“
„Nebojte, na nás ještě vyjde.“
„Nevíte, do kolika jim to včera vystačilo?“
„Vlastně ani nevim... šla jsem pryč...“
„Promiňte, nestojím náhodou za váma?“
„Ne, vy stojíte přede mnou.“
„No jo! Já jsem za váma, že jo?“
„Jo, za mnou.“
„Jentaktak, že jsem to stihnul.“
„Copak dneska zavíraj tak brzo?“
„Za mnou už nikoho nepouštěli.“
„To je teda pěkný...“
„Řekněte mi, to máslo jste kupoval tady někde?“

„Ne, v centru.“
 „Tady za něj chtěli ráno tři a půl ruble a teď už žádný stejně nemaj.“
 „Tady ho mívaj vždycky po obědě...“
 „Někdy ho taky přivezou i ráno... Co to tam vyváděj? Trvá to celou věčnost!“
 „Gruzínci zase předbívaj... hele, koukněte, jen se koukněte, jak předbívaj!
 Pani! Nepouštějte je! To jsou ale darebáci!“
 „Vezmou si klidně dvacet kusů a potom to prodávaj dál.“
 „To je jasný... hele, dobře mu tak. A toho taky prožeň!“
 „Nevíte náhodou, jaká je ta prádelna?“
 „Podle mýho celkem dobrá. Jenom jim to trvá trochu dlouho.“
 „Dlouho?“
 „Hm. Tak měsíc.“
 „To je nějak dlouho. Ale věci neztrácej, ne?“
 „Jenom někdy.“
 „To je dobře... hele ho, zase nějakej Gruzíнец...“
 „Ještě jsem neviděl, aby Gruzíнец stál ve frontě.“
 „Víte co, já asi půjdu...“
 „Jdete pryč?“
 „Jo. Už jsou tři a ještě jsme se nehli z místa...“
 „Vy jste poslední?“
 „Ano.“
 „Slečno, pojdte sem. Tady jeden vodošel, stoupněte si místo něj.“
 „Děkuju.“
 „Neni zač. To poděkujte jemu. Ty karafiáty jste kupovala na trhu?“

„Ne. V obchodě.“
„Támhle v tom? V tom napravo?“
„Nó.“
„Jsou moc hezký. Máte asi v životě kliku.“
„Tam maj všechny takhle velký.“
„Já nikdy takovýhle nedostal. Vy máte prostě štěstí.“
„Co s tím mám já co společného?“
„Ale jděte. Taková sympatická slečna jako vy má vždycky štěstí.“
„To jsou hlouposti... Stojíte tu už dlouho?“
„Moc dlouho ne.“
„Teď to bude ale mnohem rychleje.“
„Proč myslíte?“
„Protože jste si sem stoupla vy.“
„Panebože! Nechtěl byste toho už nechat!? Vtipálek samouk, co?!“
„Neurážejte, jo. Žádnej samouk náhodou nejsem!“
„Copak jste snad někde studoval?“
„Náhodou jo.“
„A kdepak?“
„Všude, kde se dalo.“
„Takže ode všeho tak trošku, co?“
„Přesně tak. Promiňte, jak se jmenujete?“
„A proč to chcete vědět?“
„Prostě to nutně potřebuju.“
„Nic nepotřebujete. Neřeknu!“

„Řekněte mi to, nedělejte přece fóry.“

„A ne!“

„No tak mi to, prosím vás, řekněte.“

„A k čemu vám to bude?“

„Copak se stydíte nebo co?“

„Nestydim. Když teda jinak nedáte. Jmenuju se Lena.“

„A já jsem Vádim.“

„A co má bejt?“

„Nic. Jenom se mi líp dejhá.“

„Panebože, já nemůžu!“

„Co nemůžete?“

„Ale nic.“

„Co nic?“

„Stůjte klidně, mladíku.“

„Ale já vám přece vůbec nepřekážím.“

„Stojí a furt mele. Kdyby aspoň na chvilku zmlknul.“

„Vy zmlkněte.“

„No tak, buďte už zticha!“

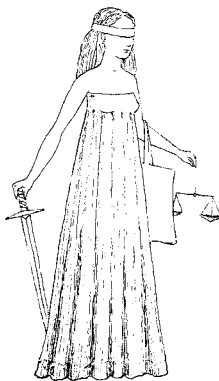
„Vy byste měla bejt zticha. A nerozčilujte se!“

„Vy se rozčilujete!“

„Vlezte mi na hrb, jo!... Leno, neděláte náhodou textilní fakultu?“

„Uhádl jste.“

„Co je tu k hádání. Za prvý je vaše fakulta dva kroky vodsad a za druhý jste moc sympatická dívka. Všechno do sebe krásně zapadá.“

„Jak je pro vás všechno jednoduchý... hele, jak se zase tlačej...“
„Hej, nechte toho nechat, co se tak tlačíte!“
„To se tlačej zepředu, a ne já!“
„To je hrůza! Dávejte pozor, sakra!...“
„Panebože, vždyť nás umačkaj... pane! Dávejte přece pozor!“
„Ale já za to nemůžu!“
„Co to má zas bejt? Proč se posouváme dozadu?“
„Co se tam stalo?“
„Nic není vidět...“
„Pani, co se to tam děje?“
„Narovnávej frontu.“
„Co je to za blbost... tady jsem stál už před hodinou... k čemu je to dobrý...“
„No tak, ještě kousek...“
„Zato teď to bude rychle.“
„To sotva. Tlačej se, proč se pořád tak tlačej?“
„Já se netlačím, já stojím náhodou úplně klidně.“
„Pane, nevíte náhodou, jestli má prádelna ještě otevřeno?“
„Nemá. Vždyť to říkám, že jsem to sotva stihnul.“
„Teď už je pozdě, zas až po obědě.“
„Leno, dejte mi tu vaši tašku.“
„Co to děláte? Nedám vám ji!“
„Ale jen mi ji dejte.“
„Ale ne.“
„Dejte mi ji nebo si ji vezmu sám.“

„Když jinak nedáte... tak teda prosím...“
 „Fuj, ta je ale těžká! Jak jste ji nesla?“
 „Jednoduše.“
 „A co v ní je? Činky?“
 „Knihy.“
 „Chápu.“
 „Zrovna nám skončilo zkouškový.“
 „Tak to gratuluju! Už jsem to slovo skoro zapomněl.“
 „A co jste vystudoval?“
 „Moskevskou univerzitu.“
 „To je dobrý. A jakej obor?“
 „Historii.“
 „To je zajímavý. Pro mě byly dějiny vždycky španělskou vesnicí.“
 „To jenom proto, že jste je nedělala vážně.“
 „To je možný. Ale vůbec to musí bejt děsně zajímavý – všelijaký ty carové, války, doby ledový... Vádíme, a nevíte, čím je to výroba?“
 „Prej jugoslávská.“
 „Ne, česká.“
 „Víte to určitě?“
 „Jo, já jsem tu stála už včera.“
 „Tak vidíš Leno, jsou český. Nevadí, že ti tak najednou tykám?“
 „Pro mě za mě. Dobře, že tu frontu narovnali. Teď to jde daleko rychleje.“
 „Možná trochu.“
 „Mladej, neměl bys cigaretu?“

„Jo. Na, vem si.“

„Dík.“

„Hele a nevíš náhodou, jestli jich maj hodně?“

„Tak to teda vopravdu nevim.“

„Ale na nás to ještě vyjde, ne?“

„Dědku, zeptejte se na něco jednoduššího.“

„Hele, támhle někdo nese nový brambory ...“

„Ty má určitě ze zeleniny.“

„Zrovna jdu votamtad. Žádný brambory tam nemaj.“

„No, tak jsou určitě z trhu.“

„Jasně že z trhu. Hej, chlapče, támdle ti něco upadlo.“

„Děkuju...“

„To to zase pěkně poneseš do čistírny!“

„Nic hroznýho se nestalo... Je to jenom trochu zaprášený...“

„Hele, ty taď někde bydliš?“

„Támhle v tom domě.“

„Neni taď někde kadeřnictví?“

„Snad si nechceš nechat zničit svoje krásný vlásky?“

„No, to je snad moje věc... proč se tak tlačíte...“

„Netlačte se!“

„Já se přece vůbec netlačím. To tam vzadu.“

„Úplně mi pošlapali nohy ... tak co, je taď někde to kadeřnictví?“

„Je. Sice ne přímo taď, ale je. Jak jen... bych ti to vysvětlil... musíš rovně a za támhletim blokem doprava. Je tam taková úzká ulička.“

